

TRADICE A PŘÍKLAD - MBS Nivnice

Z naší Františkánské kroniky se dovídáme, že už začátkem minulého století bylo v naší farnosti šest členů III. Řádu sv. Františka, tři muži a tři ženy. Na řádová shromáždění chodili tenkrát do kláštera v Uherském Hradišti pěšky, což je asi 25 km. Sám jsem tuto cestu šel několikrát, ale nikdy tam a zpět v jeden den. Smekám před tímto výkonem, a když ještě vezmu v úvahu vliv počasí případně zimu, naše první sestry a bratry upřímně obdivuji.

Od roku 1915 měli už měsíční shromáždění v Uherském Brodě, kde mezi tím vzniklo nové františkánské společenství. V roce 1943 se Nivnické společenství osamostatnilo a pravidelné měsíční schůzky bývaly už v našem kostele sv. Andělů Strážných, pod duchovním vedením místního kaplana P. Františka Urbana. To byla velká úleva pro cestování a projevila se též v počtu profesantů. Nejvíce nás bylo ve válečných letech 1939-1945, kdy podle kroniky jsme měli 58 členů, z toho 3 muže a 55 žen. Projevilo se zde blahodárné působení P. Františka Urbana.

V 1948 byla do našeho III. Řádu přijata poslední členka tehdejšího období. To už se začínala bohatě projevovat činnost „budovatelů světlých zítřků“. Útlum byl přerušen až sametovou revolucí od roku 1990.

Všichni naši členové dostali otázku, na kterou měli podle svých schopností odpovědět: „Kdo tebe oslovil a jak ses dostal (dostala) do Sekulárního františkánského řádu, a co ti to přineslo?“

Protože klíčovou osobností obnovení Sekulárního františkánského řádu v Nivnici je Otec Remígius Janča, požádal jsem sestru Václavu, která s ním spolupracovala ještě před obnovením řádové činnosti, aby hlavně na něj zaměřila celý svůj příspěvek. Zde je a budou následovat další příspěvky všech našich činných členů.

Sestra Václava – Ing. Marie Polášková: Na Otce Remigia se nedá zapomenout

V roce 1982 můj manžel ležel v Olomoucké fakultní nemocnici. 8. prosince měl být operován s diagnózou dvanácterníkový vřed. Po rozřezání však lékaři zjistili tak pokročilý stav rakoviny, že jen všem přivolaným lékařům ukázali rakovinu, jakou ještě neviděli. Zasažené byly všechny orgány. Nemohli pochopit, že ten člověk ještě žije.

Když jsem do nemocnice druhý den přijela, řekli mně, že takový stav rakoviny ještě nikdy neviděli a že je to úplný, nezvratný konec. Že má sice ještě zdravé srdce a vůli žít, ale jinak je jen schránka rakoviny, že by byl úplný zázrak, kdyby to strašné umírání vydržel ještě týden.

Probrala jsem se z toho strašného šoku a řekla jsem, že chci manžela okamžitě domů. Bylo vidět, že jsem je vyděsila víc než oni mě. Strašili mě, že nemusí přežít ani převoz a v nemocnici mu mohou lékaři podávat aspoň utišující léky. Ale já jsem už jenom opakovala, že chci manžela okamžitě domů. Strašili mě, že to bude strašné umírání nejen pro manžela, ale i pro všechny z rodiny. Neměli pravdu. Naopak. Prožili jsme těch 60 dní, které nám Pán daroval, sice s bolestí, ale také s nepředstavitelným štěstím života na prahu ráje. Převelikou

zásluhu na této atmosféře naplněné láskou a modlitbami měl otec Remigius. Přijel okamžitě, když mu vyřídili můj telefonický vzkaz, že manžel je už doma.

Také P. Mareček, náš tehdejší pan farář, se dostavil okamžitě a slíbil manželovi, že ho bude po dobu nemoci navštěvovat každý čtvrtek a neděli a přinášet mu Pána Ježíše. Bylo to před 33 lety a tenkrát farář neměl žádného pomocníka, ani katechetku, účetní, farní radu... Na všechno byl sám. Byla to od něj velká oběť a nesmírné zatížení. P. Remigius žil až ve třetí vesnici vzdálené asi 15 km. A ten navštěvoval manžela denně! Dokonce i v neděli a ve čtvrtek, kdy k nám chodil náš pan farář. Zeptal se, jestli Otec Mareček stihl a dal „miláčkovi Božímu“, jak manžela v nemoci oslovoval, aspoň křížek na čelo s přáním klidné noci. Mnohdy to bylo opravdu až velice pozdě. P. Remigius byl opravdu milosrdný samaritán, nebo spíš milosrdný jak sám nebeský Otec.

7. února byl nemocný od rána v agonii. Nepřijímal potravu, jen po lžičkách jsem mu dávala ovocnou šťávu a utírala popraskané rty. P. Remigia jsem vítala s pláčem, že dnes už nebude schopen Pána Ježíše přijmout. Jakmile však Otec Remiguis vešel a pozdravil, nemocný procitl, rozzářil se a šťasten přijal Tělo Páně. Také celou pobožnost, kterou P. Remigius u jeho lože každodenně konal, radostně vnímal. Před půlnocí vydechl naposled. Jakým mírem, štěstím a klidem se mu rozzářila tvář, se nedá popsat.

Podobně sloužil Otec Remigius i mé umírající matce o pět let později. Tu nazýval „ženou modlitby“. Říkal: „Tak často k Vám chodím, ale mamičku jsem nezastihl jinak než s františkánskou regulí, s růžencem, a knížkami Tomáše Kempenského, Kateřiny Emerichové.“ Oba mé nejdražší doprovodil i na poslední cestě.

Otec Remigius nám osiřelým pak pomáhal i nadále. Každý měsíc nás zavezl k babičce do Žadovic, dokud žila a pomáhal mi i s výchovou dcer. Snad na jeho slova a příkladný život nikdy nezapomenou.

V roce 2000 už nás Otec Remigius navštěvoval méně často. Stavoval se, kdykoli měl možnost, nakonec místo něho jeho starší bratr Karlíček, jak jsme mu všichni říkali. Na Otcí Remigiovi se čím dál víc projevovala únava, přepracovanost. 40 let totality, pronásledování řádů, výslechy a především věznění v komunistických kriminálech si vybíraly svou daň.

Asi týden před Vánoce 2000 nás navštívili oba bratři už s přáním požehnaných svátků a s tím, že Otec Remigius už to nezvládá, že má teď moc zповědí atd., že na Vánoce těžko přijede.

Ujistili jsme ho, že nám chodí už i písemná přáníčka, že je to v pohodě, ale ať se snaží odpočívat, že je ho tady ještě moc zapotřebí. Jen jsem ho moc prosila, kdyby to bylo možné, aby nám přišel požehnat do nového století a tisíciletí. Opravdu přijeli i s Karlíčkem 6. ledna 2001. To byla jeho poslední návštěva u nás. Vykropil nám celý dům a prosil Pána o požehnaní pro nás všechny do nového tisíciletí. Naposledy jsme si společně zazpívali „Bože, chválíme Tebe“.

I když už letos uplynulo 15 let od smrti P. Remigia, žije s námi stále. Na takového člověka nelze zapomenout. Nikdy nemyslel na sebe, rozdal by se pro potřebné - byl opravdu věrným následovníkem svatého Františka.

Bratr Antonín – František Bradáč

Jsem rodný bratr sestry Václavy, proto jsem část její činnosti prožíval s ní a jejím manželem, mým švagrem. Často jsme ve volných chvílích plánovali obnovení činnosti III. Řádu sv. Františka. Jako „spolčo“ jsme se s několika rodinami scházivali od nepaměti, ale obnovit Místní bratrské společenství Františkánů se nám podařilo až za nějaký rok po sametové revoluci. Poprvé jsme se sešli 7. června 1992 a od té doby jsme se scházivali víceméně pravidelně každý měsíc. Někdy s O. Remigiem, někdy jsme si vedli setkání sami. Několikrát O. Remigia zastoupil náš duchovní správce O. František Brázdil a později O. Vladimír Tomeček. Pokračovali jsme tedy v tradici našich rodičů, ba dokonce dědečků. Při slavnosti přijetí do řádu, která se konala na svátek svatého Františka 4. 10. 1998, každý z nás sliboval: *„Ke slávě Všemohoucího Boha, ke cti Panny Marie, našeho Otce Františka, ku prospěchu našich bratrů a sester slibuji, že se budu celý život řídit evangeliem a zachovávat Řeholi a pravidla III. Řádu sv. Otce Františka, které jsou potvrzené svatou Církví. Necht' mi k tomu pomáhá Ježíš a tato svatá evangelia, na nichž držím ruku.“*

Otec Remigius každému z nás po přijetí slibu odpověděl: *„Budeš-li žít podle evangelia a dodržovat Řeholi sekulárního Františkánského řádu, tak já jako zástupce Krista na zemi ti slibuji život věčný.“* A ten za naši snahu a úsilí jistě stojí.

Bratr Josef – František Kadlček

Po revoluci, kdy u nás byl farářem P. Brázdil, jednou ohlásil, že po požehnání bude na faře přednáška o svatém Františkovi. Když jsem šel po požehnání domů, zůstal jsem před kostelem stát a přemýšlel, jestli na přednášku mám jít nebo ne. V tom přišel Franta Bradáč – nyní bratr Antonín ke mně a povídá: „Tak pojd'.“ A já jsem šel a tak jsem se stal františkánem.

A dodnes toho nelituji.

Sestra Alžběta – Anežka Smetanová

Když mne po dlouhé „komunistické přestávce“ navštívily zástupkyně nově se obnovující skupiny Dominikánských terciárek s prosbou, jestli bych nechtěla posílit jejich řady, musela jsem je zklamat, protože jsem si uvědomila, jak hluboké kořeny františkánství jsou zastoupeny v naší rodině alias v našem rodě. Už jako dítě mě babičky brávaly do Uherského Hradiště na Porciunkulu. V generaci mých babiček jsme měli čtyři terciáře, v generaci mých rodičů jednoho člena, třetí generaci tvoří můj zemřelý bratr a já, tedy dva členové a naše děti jsou už osmým a devátým členem františkánů naší rodiny.

Co mi františkánství dalo? Předně prohloubilo můj duchovní život a děkuji Bohu za to, že ještě dnes, daleko od svého rodiště spokojeně dožívám svůj pracovitý život. Díky Bohu za všechno a svatému Františkovi za přimluvu.

Sestra Veronika – Věra Bartošová

V roce 1998 jsem byla přítomna na mši svaté, kde maminka se svými spolubratry skládala františkánské sliby. Vzpomínám, jak mně tehdy napadlo, že bych si přála to samé. Ale myslela jsem, že to pro mne není, že je to jen pro lidi, kteří jsou svatí „už tady na zemi“. Následovalo pár let, kdy jsem občas a zpovzdálí sledovala františkány a jejich činnost, nebo

jela s maminkou na Porciunkuli do Uherského Hradiště. Po čase jsem začala chodit na místní setkání SFŘ společně s bratrancem a přes nejrůznější překážky vytrváváme dodnes.

Bratr Silvestr Immaculata – Mgr. Aleš Kapsa

Zájem o františkánství se u mne projevil vzápětí po smrti mého otce (září 2007). Věděl jsem sice již za jeho života, že je nějakým způsobem členem františkánské rodiny, ale nevěděl jsem o této rodině zholá nic. Až odešel, začal jsem si klást otázky: Co je to za společenství, které vede člověka ke spáse uprostřed tak rozmanité Církvě, tak ojedinělým i skrytým způsobem? Začal jsem tedy pátrat, zprvu jen z prostého zájmu o věc, později jsem byl osloven přímo skutečnostmi františkánského života natolik, že jsem se snažil zůstat věrný této cestě hlubšího hledání, ale i nacházení. Do řádu jsem byl přijat 2. prosince 2009, věčné sliby jsem složil 18. září 2013, to vše v Nivnici.

Podobně jako i v jiných oblastech života, i zde, před nedostižným vzorem svatého Františka, člověk pociťuje rozpor mezi tím, k čemu jej Pán volá a mezi tím, jakým skutečně je a čím žije. Jistě je tak člověk pro své bližní zcela spravedlivě vnímán jako nedostatečný a vnímá tak sebe i člověk sám. Naproti tomu je silně zasažen bezvýhradnou Františkovou láskou, jakou měl on ke Kristu Pánu, jeho nekompromisní věrnost povolání a milování samotného Boha a Pána. Bezvýhradná poslušnost, naplňovaná Spasitelem překypující láskou (viz slavení „živých jesliček“ atd.), či rady a příklady svým spolubratřím, o nichž dodnes vypovídají Františkánské prameny. To vše je inspirace skutečně od Ducha svatého, která se nezastavuje pouze u výjimečné osobnosti Františkovy, ale je určena i nám, ba celému světu, celému vesmíru.

Sestra Josefa – Ivana Hladišová

Do místního bratrského společenství SFŘ mě přivedl bratr Antonín. A co mně dalo členství v tomto řádu?

Příklad sv. Františka, který radikálně žil Evangelium

- Žít ve společenství s Kristem
- Žít v lásce k Bohu
- Žít v bratrství se všemi lidmi
- Žít modlitbou – liturgickou, osobní, společnou
- Svůj život s Kristem aplikovat do normálního života, sílu a příklad čerpat také z bohatých zkušeností františkánských postav z minulosti mužů a žen z třetího řádu
- Učit se znát hlouběji a chápat spiritualitu sv. Františka

... k tomu nám slouží společná formace na společných setkáních, společné modlitby a bratrský život.

Snažím se o silnou osobní angažovanost v modlitbě. Snažím se snížit své vlastní osobní potřeby tak, abych byla schopná se lépe dělit o duchovní a materiální statky se svými bratry a sestrami. Jsem vděčná za to, co od Boha dostávám a používám to jako dobrý správce, ne vlastník. Snažím se mít čisté srdce. Snažím se vyhnout konzumnímu způsobu života. Snažím se zajistit svou rodinu prostřednictvím poctivé práce. Osobně studovat evangelium a Písmo svaté. Žiji v duchu neustálého obrácení.